

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gl.

SLOVENSKA

ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Dragi društveniki — čebelarji! — Kratko poročilo o 27. občnem zboru nemško-avstrijskih čebelarjev v Dunajskem Novomestu od 10.—14. sept. 1882. — Opravila čebelarja o zimskem času. — Čebelarški zbor 23. novembra t. l. v Trbižu. — Čebelna uš (braula coeca). — Velikanski sat in čebelnjak.

Dragi društveniki — čebelarji!

Tú Vam pošljemo štev. 9., 10. in 11. „Slov. Čebele“ — žalibog še le za preteklo leto. Oprostite in — brez zamere!

Zadnja štev. za preteklo in prva za tekoče leto sledite v prav kratkem času — tje konec meseca — in potem pred ko mogoče, vse druge, da bili bi nekako konec leta spet v redu. To pa le, če bote Vi hotli.

Ne zamerite, da se je reč tako zavlekla zoper namen in zoper voljo. V pojasnenje naj Vam služi sledeče:

Premnoga opravila za „katoliško bukvarno“, za „Slovenca“, ktere vredništvo sem moral lansko leto prevzeti, potem za „kmetijsko družbo“ (vertni oddelek) in še marsikaj družega vmes, mi je toliko dela in opravil nakladalo, da sem včasih komaj, le z naj večo silo zmagoval. Zato je bilo že v preteklih letih večkrat kako zakasnenje lista. Ali tako, kakor zdaj, še nikoli, bote gotovo rekli? Res da ne; pa tudi za to bom skušal se opravičiti. Čujte:

K vsemu delu poprejšnjih let je prišlo za hud nameček še nekaj. Proti koncu preteklega leta smo začeli snovati in delati na-to, da postane politični list „Slovenec“ dnevnik in da toraj se za to napravi lastna tiskarna. Zarad posebnih okoljšin je skoraj vse delo spet mene zadelo. Da od vsega družega molčim (kar se vé, da bi tudi razlagati ne mogel), le rečem, da bilo je treba pisati blizo osem sto pisem. Pisal

sem jih večinoma sam. Koliko to vzame časa ter daje opravila, vé le tisti, kateri je kdaj skušil, drugim bilo bi zastonj dopovedovati.

Zgodilo se je, hvala Bogu, vse! „Slovenec“ je postal dnevnik in tiskarna je postavljena ter dela že kake štiri mesece. Ali zaostala — in zaostati je morala — „Slov. Čebela“, ker pri vsi delalnosti se podvojiti nisem mogel. Skoraj da smem zaterdovati, da po novem letu 10 do 15 dni ni bilo, da bi na društveni list „Čebelo“ ne bil mislil, a izdelati ga, nikakor nisem mogel in pomoči nisem prav nobene imel. Če sem se v tem motil, da sem „Čebelo“ odložil, ker se mi je osnovanje dnevnika in lastne tiskarne imenitniše in potrebnije zdelo, oprostite in ne zamerite; saj veste, da ni človeka, ki bi se nikoli ne zmotil. Če Bog dá, bom pa tudi to popravil, le prosim kratkega poterpjenja, ker vé, da vedno tako ne more biti, ter tudi ne lista in društva pospeševati.

Tedaj, če ti že to vnemarnost odpustimo, bote rekli, kako bode pa zanaprej? Tudi na-to hočem odgovoriti, jaz mislim tako le: Do konca tega meseca bode izdelan 12. list za preteklo in 1. list „Čebele“ za tekoče leto. Potem bom delo nadaljeval in če Bog hoče in me kaj neprevidenega ne zadene, bode celi letnik, tedaj vseh 12 listov za tek. leto 1883 do konca tega leta dodelan, tako, da bili bi prihodnje leto spet v redu.

Vem, kako butaro si spet s tem naložim, pa prenašal jo bodem rad, če Vam s tem strežem in dobri reči služim. Da pa vé, ali naj delam ali ne, mar li Vam vstrezam, mar ne, mi morate Vašo misel povedati. Zato pa ne tirjam, da bi mi moral vsak posebej povedati ali pisati, ampak zadostovalo bode, da Vašo voljo izvem in spoznam, če do konca avgusta vsak svojo letnino pošljete. Do zdaj namreč je letnino za tek. leto komaj kakih pet udov poslalo, toraj bode poslana letnina prav odločen odgovor za-me in jasno naznanilo Vaše volje. Če naročnino pošljete, bom takoj začel delo za tek. leto, če jo ne pošljete, mi bode naznanje, da Vam list več ne vstreza, da naj toraj nehata „Slov. Čebela“ in društvo čebelarско. Jaz sicer mislim, da bilo bi škoda, če prvo slovensko čebelarско društvo in društveni list (do zdaj edini) „Slov. Čebela“ prenehata za vselej, a vendar okoljščine me silijo, da moram odlok Vam prepustiti. **Odločite toraj, kakor veste, da bode prav.**

Da je čebelarstvo dobro, zlasti v naših slovenskih deželah, zlasti za našega malega posestnika, sem bil od nekdanj prepričan in sem tudi danes. To tudi društveniki lahko spoznate, če le pomislite, da sem od leta 1873. do zdaj, tedaj 11 let zastonj delal, da celo tudi na

leto blizo 50 gld. (včasih več, včasih manj), toraj vkup čez 500 gld. moral določiti, ki mi bodo, Bog zná kdaj, naj berž pa ne bodo nikoli povenjeni. Zato upam, da mi smete društveniki zarad nerednega izdavanja društvenega lista tudi malo prizanesti in z mojim delovanjem malo poterpljenja imeti, zlasti ker se ni zgodilo po zanikernosti in ker sem se trudil, konečno vendar vselej nadomestiti, kar sem čez leto zarad premnogege dela zamudil.

Kakor bote odločili, t. j. ali letnino poslali ali ne, toraj izrekli, da „čebelarско društvo“ še dalje obstane in „Slov. Čebela“ dalje izhaja, ali oboje neha, Vam bom naznanil po okolščinah ali v letošnjem zadnjem, ali v prvem listu prihodnjega leta. Z Bogom.

V Ljubljani na sv. Roka dan (16. avgusta) 1883.

Jožef Jerič m. p.

vrednik in predsednik.

—x—

Kratko poročilo o 27. občnem zboru nemško-avstrijskih čebelarjev v Dunajskem Novomestu od 10.—14. sept. 1882.

(Dalje.)

Grof Pfeil: Gospoda moja! Mi smo od naravne toplote v stran zašli na vmetno toploto, kakoršno si žalibog včasih tudi sami napravljamo (veselost). Smem zaterdovati, da se nekaj enacega tudi čebelam primeri v ajdovi paši, če nisem napačno opazoval. Zarad pretoplega prezimovanja opomnim, da mora tudi to svojo mero imeti. Če so deske panja dosti debele, tudi s sredno zapažo dobro prezimujejo. Če pa imajo pretoplo, dobijo žejo, kakor človek, če v pretopli sobi prebiva.

Klausmeyer: V tej reči sem sledeče skusil. Imel sem od začetka le eno izletnico, katero sem za zimo še nikoliko primašil. Lahko se zgodi, da se mala votlina popolno zamaši. In takrat sem vselej opazoval v panji velik nepokoj, mnogo čebel je bilo, kakor bile bi z medom namazane, ali nekako poparjene. Bral sem in čul mnogo od žeje, dal sem jim tedaj vode. Pa enako, če ne še boljše, sem opravil, če sem panj malo odperl, da so dobile dober zrak. Začel sem delati dve izletnici, eno zgoraj, drugo spodaj. Dober zrak pritisne v panj od zgoraj, slab pa spodaj izpuhti. Pustim pa le toliko odpert, da zamorejo skozi komaj kake dve čebeli; malo bolj pa jih odprem, če čutim nepokoj v panji. Od tistega časa, kar tako delam, nimam nobene nesreče pri prezimovanju.

Potem dobi besedo g. Šahinger, kaplan blizo Dunajskega Novomesta, ter pravi: Gôspoda! Dejanska stran po g. Dzierzonu vpeljanega prašanja je menda ta-le: Ali naj čebele za prezimovanje prav močno opažimo, ali jim tudi bolj lahka odeja zadostuje. Izrečena je bila beseda, da je lahko mogoče, da se čebele pretoplo opažijo. Dovoljujem si nekaj navoditi iz skušnje barona Ehrenfels-a, ki je bil naj umnejši čebelar na Avstrijskem.

Baron Ehrenfels je imel navado panje v versto postaviti drug tik drug zega. Na obeh straneh jih je z deskami obil in prazni prostor med deskami in panji z rezanco zasul. G. Gühler je nekaj enacega skušal in priporočal, načelo njegovo namreč je: Čebele imajo zmožnost si potrebno toploto same napravljati, ter tudi zmožnost, preveliko toploto po potrebi si zmanjševati in odstraniti. To je zaterdoval tudi g. Dzierzon, tedaj smo v tem enakih misel. Če toraj čebele po zimi šumijo, ni treba takoj misliti, da se to godi le zaradi prevelike toplote, mnogokrat se to godi v merzlejši odeji. Mogoče je, da imajo premalo vode ali vlažnosti, da se je med zledenil in poterdil, ki ga brez vloge ne morejo razkrojiti i. t. d. Dobrega zraka jim ne bode kmalo pomanjkovalo, če je le sicer tudi vnanji zrak dober in je izletnica na pravem kraju dovolj velika. To se pa lahko primeri, če nastane kak nemir v panji. Večkrat se mala spranjica na nasprotni strani izletnice ne zapazi in vendar ta vzrokuje, da jim je po prepihu toplota izpuhtila, kar je čebelam škodljivo. Zato naj se panji na jesen dobro pregledujejo ter skerbi, da čebele po zimi ne bodo kakega nepokoja imele. Sicer se pa z gosp. Dzierzonom popolno skladam.

G. Ilgen prosi za besedo zaradi male opazke, ter pravi: V občnem zbori v Vratislavi l. 1876 se je obravnavalo ravno to prašanje. Konečno je bilo sklenjeno: Čebele naj se zapažijo kolikor mogoče, toplo; poskerbi pa naj se, da zamore sprideni zrak prosto izhlapiti. Tako je govoril takrat župn. Schönfeld in g. Klausmayer. Da je mnogo razločka med pletenimi peharji in lesenimi panji, vsaki vé, tedaj naj se na to pazi. Pletenica izpusti mnogo več toplote kakor lesen panj, zato je treba v lesenem panji nekoliko prostora za satovjem pustiti, da se potrebni pretok zraka zamore goditi. Enako je nasvetoval župn. Schönfeld.

K temu pravi g. Gühler: Jaz sicer nisem dr. Dzierzona napadal in on ne mene, a vendar sem v tej reči njegov star nasprotnik, le g. Šahingerju moram odgovarjati, da me ni dobro razumil. Odločno mislim, da čebele moramo toplo opaziti, da se zamorejo hudi zimi vstavljati, a vendar tudi zaterdujem, da prevelika toplota nareja nepokoj v panji, zato mora se poskerbeti, da se panji lahko po potrebi ohladijo.

G. Fischer se sklada z g. Gühlerjem. Tudi on je že mnogokrat zapazil, da so čebele merle zaradi vročine in potem, ko jim je panj ohladil, je bilo dobro. Zato je začel tako delati, da lesen pokrov po zimi proč vzame in panj s slamnato pletenico pokrije, da se zrak laglje pretaka. Od tega časa mu čebele boljše prezimujejo.

G. Günther pravi: Od začetka smo govorili o slabem zraku v panjih in potem prestopili na toplo prezimovanje. Že mnogo časa se govori o spridenem zraku, ki čebele tako rekoč kar ostrupi. Jaz moram opozoriti, da se po mojih mislih mnogo preveč o spridenem zraku govori. V prejšnjih letih in tudi zdaj zamažem pred zimo vsako špranjo in vendar mi panji dobro prezimujejo; tako delajo tudi drugi umni čebelarji. Tedaj od spridenega zraka ni treba govoriti; nasproti pa mislim, da vzrok slabega prezimovanja je v tem, da se v panje čebelam premalo prostora pušča ter sedijo prenatesno. Če nimajo čebele čez zimo več kakor 5 ali 6 satov, imajo premalo prostora. Jaz jim dajem vselej 8 ali 9 satov in čebele, kakor sem rekel, prezimujejo

mi dobro. Tedaj nikar čebel prenatesno stiskati. (Čujejo se nekteri klici po sklepu obravnave, tedaj se o pretoplem opaženji panjev razgovarjanje sklene.)

Predsednik naznanjuje drugo prašanje o dobrem prezimovanji sploh. Tú ima prvo besedo g. Schmid, ki pravi: Gôspoda, ker se je že v prezimovanji mnogo misel izrazilo, tega ne bom ponavljal, ter le o kratkem omenim: Jaz čebelarim v okraji, kjer ni nobene jesenske paše; kader gré kmetovalec s koso čez ramo na travnike, je čebelne paše konec. Ker je takih krajev mnogo, je po mojih mislih to vzrok, da se naj več pomot in napak o prezimovanji godi. Kadar je leto neugodno, da čebele nimajo dovelj medú čez zimo, se na jesen pita; a dostikrat ne o pravem času. Kadar se pita prepozno, čebele ne morejo medú zalepiti. Odpert pitanec vleče vlažnost v se, se spridi ter postane kisel in čebelam nezdrav. Tudi pojedó čebele nezalepljenega medú mnogo več, kakor zalepljenega in če se na to ne pazi, pomerjó na spomlad zarad lakoti. — Opomnim tudi, da naj o slabi letini vsak čebelar svoje pridne delalke zgodaj na jesen pita, ne le zato, da med zalepijo in se jim ne skisa, ampak tudi zato, da jim medu na spomlad ne zmanjka. Panj, ki je na spomlad stradal, se ne bode nikoli dobro ponašal, če ga tudi pozneje pitamo. Toraj, kadar je slaba letina in čebele nimajo medu tudi za daljšo zimo, pitajmo na jesen, pa pitajmo zdatno in zgodaj.

(Dalje prih.)

— x —

Opravila čebelarja o zimskem času.

Opravila čebelarja o zimskem času so prav male. Kakor vsa narava spi in počiva, tako tudi čebele. Smemo li čebelni pokoj spanje imenovati, ne vem; vsakako pa hočejo pokoj imeti. Veči kakor je pokoj, manj tudi povžijejo, tem boljše se počutijo; za tak blagodejni pokoj naj tedaj umen čebelar pred vsem skrbi.

Pokoj pa motijo po zimi žive in nežive stvari. Med prvimi so zlasti miši in nekatere ptice. Zatorej naj čebelar te odganja, jim vhod zabranjuje, pa čuje naj, da se tem živalicam sam ne bode pridružil ter mogoče, da večí nepokoj delal, kakor tiste, katere hoče odganjati. Kako se vse to zgodí, smo že večkrat obravnavali; tedaj naj zadostuje letos le opomin in spomin na-to.

Pokoj dalje motijo nežive, naravne stvari; te pa so solnce in mraz. Kakor so solnčni žarki prijazni za nas, tako zapeljivi in škodljivi so za čebele po zimi. Naj toraj čebelar skerbi, da pri žrelicu ne more niti solnčna toplota, niti svitloba v panj. Skončnice naj tedaj tako zastavi, da ne more v panj ne svitloba ne toplota. Dobro je, v žrelica vtakniti kako daljo ošpičeno cev, ali če je spodnja dila dovelj debela, se lahko vdolbejo kaki žlebički, kateri se pa na spomlad naj boljše spet zamašijo. Tako se zabrani vhod solnčnim žarkom, malim živalicam in prehudemu mrazu, čisti zrak pa vedno lahko v panj dohaja.

Da se mraza škodljivi včín zabrani ter za potrebno toploto skerbi, naj čebelar ne pozabi čebelne panje dobro zapažiti z mervo, rezanco, pezdírijem, znabiti tudi s suhim mahom i. t. d. Vgaja jim naj bolj toplota kakih 8 do 10 stop. gorkomera, t. j. spod osem naj ne bode toplote v panjih, čez 10 pa tudi ne. Malo orodiče, gorkomér je v čebelnjaku po zimi in pa po leti potrebno.

S tem so vsa opravila čebelarja pri čebelnjaku o zimskem času pri kraju. Kolikor dalje zná čebelar tak pokoj čebelicam preskerbeti, toliko boljše bode za čebele in — za-nj.

— x —

Čebelarški zbor 23. novembra t. l. v Trbižu.

Ker smo v zadnjem listu razglasili „poziv“ k temu zborovanji, tedaj moramo tudi izid osnovalnega zborovanja naznaniti.

Sešlo se je bilo kakih 40 zborovalcev — čebelarjev. Znamenito je bilo, da prišlo jih je čvetera ali petere celó jako od dalječ, namreč tajnik Dunajskega čebelarškega društva, blag. gosp. K. Gatter in čast. gosp. Celestin Šahinger, vrednik avstrijsko-ogerskega čebel. lista (Oesterr.-ungar. Bienenzeitung) iz Dunaja in še dva druga gospoda iz Spodnje Avstrije, čebelarja in izdelovalca panjev in raznega čebelarškega orodja. Tudi s Kranjskega je bilo kakih pet ali šest gospodov pri zborovanji. Predsedoval je gostilničar K. Gelbfuss.

Razgovori so bili prav živahni in sicer o tem in drugem, kar čebelarstvo zadeva; trajali so blizo dopoldne. Stalnega odbora niso mogli voliti, ker vladnega poterjenja pravil še niso imeli.

Po končani ustmeni obravnavi, je bil ogled razstave čebelarškega orodja. Panji so bili vsi stojaki Dunajske baže, ki so bili sicer mnogo ogledani, pa tamošnji čebelarji se jih bodo težko kdaj poprijeli. Bilo je še marsikaj družega viditi, sem ter tje se je tudi kaj prodalo; bilo pa je večinoma ptuje, le to, kar so Avstrijanci seboj prinesli; domačega ni bilo viditi. Razstavo je pa še tri dni dalje vidil, kdor je hotel; trajala je namreč do 26. novembra t. l.

Društvo se je ustanovilo ne samosvojno, ampak le kot podružnica Dunajskega čebelarškega društva. Res, malo dalječ je mati od podružnice za uspešno odgojo in podporo.

Če bode društvo ali bolj prav podružnica namen dosegla, katerega je „poziv“ obetal, malo dvomimo, kakor smo se že izrazili v dostavku vredništva k omenjenemu pozivu.

Pri obedu je bila še marsiktera izustena, resnobna in šaljiva. Tako nam je nekdo na prašanja: Če je bil že večkrat v veliki ali mali nevarnosti v medu se potopiti, odgovarjal: „Vidite, gospod, na-to ne vem, kako bi rekel. Hvala Bogu ali žalibog, da prav nikoli; izdal sem pa že marsiktero leto marsikteri groš — za pitaneč, ker nočem, da bi pridne živalice stradale.“ In pri takih prijaznih pogovorih je bilo kmalo sred popoldne; iz Laškega pridša železnica nas je na vse kraje odpeljala. Naj bilo bi v pospeh čebelarstva!

— x —

Dopisi.

Z Gorenjskega konec novembra. V Trbižu je bil tedaj shod čebelarjev za vstanovo čebelarškega društva, ki naj bi veliko nevarnost odvern timer gorenjsko-koroške strani, da bi namreč zanaprej nikdo več v medu ne vtonil. Sicer nam ni znano, da bil bi kdo do zdaj že vtonil, toraj upamo, da je shod potrebno vkrenil, da tudi zanaprej in v prihodnjih časih ne bo kdo niti vtonil,

niti celó v nevarnost prišel vtoniti; zakaj tudi že nevarnost je nevarnost. Mar mislite, da se šalim? Ne, ampak prav gotovo mislim, da v nevarnosti je nevarnost. Res da v goli nevarnosti še ni nobeden vtonil, ker nevarnost je le nevarnost; a pomislite, kako lahko se zgodi, da se človek v nevarnosti prestraši, in velik strah je zdravji, da, tudi življenji nevaren in škodljiv. Zraven tega je pa v nevarnosti nevarnost, da se človek lahko prehladi; kajti tudi méd je merzla tekočina, če se na peči ali v peči ne pogreje, kar pa spet tam ni lahko mogoče, kjer je medú toliko, da je za čebelarja nevarnost se v njem vtopiti.

Kaj je shod čebelarjev za odstranjenje te nevarnosti sklenil, ne vém, ker nisem bil navzoč pri obravnavi 23. t. m. Ali, bote rekli, kaj pa pisariš in se norčuješ, če celó zraven nisi bil? Le počasi, da se kaj ne skvasi; res nisem bil zraven, kaj bi legal, a zvedel sem pa od navzočega zborovalca vse natanjčno, kaj se je govorilo in kaj vkrenilo; razstavo sem pa sam tudi vidil, ker viditi je bila do nedelje t. j. 26. t. m.

Od ustmenih obravnav sem čul, da govorilo se je marsikaj lepega in resničnega, á če se da vse tako gladko spolniti, posebno pri nas, kakor se gladko govori, je pač drugo prašanje. Gotovo pa je, da takó razgovarjanje ni brez sadu ter podučuje in poterdjuje marsikterega čebelarja. Tedaj o razpravi se nimamo in nočemo šaliti, dopisovalcu je le žal, da zraven ni bil; pač pa je poziv malo čez mejo resnobnega segal, da smo se mu večkrat smijali.

Enako moram o razstavi reči, da bilo je marsikaj lepega, znabiti tudi za druge kraje koristnega, ali za nas gorenjske čebelarje, mislim, da taki panji niso in marsikaj družega tudi ne. Razstavo bolj kritikovati (presojevati), si ne upam, ker sem premalo izveden. Dopadlo mi je pa marsikaj in kako reč (razun matičnice) bil bi tudi še kupil, naj bi za denar tako hudo ne bilo. Zato želim in še marsikdo z menoj, da bi tudi naše čebelarsko društvo take shode in razstave po kmetih napravljalo; gotovo ne bilo bi brez velikega dobička. Skušajte prihodnje leto kaj osnovati.* Za zdaj, z Bogom!

Iz Notranjskega meseca oktobra. Ko sem pretekli teden še jedenkrat pregledaval čebele, ki jih mislim pa plemenjake pustiti, zapazim v nekem panji na matici uši. Vzamem matico berž v roke ter skušam odstraniti oni nadležni merčes, a vse zastonj; tako trdo deržale so se uši njene glave in vratu, da se mi je matica po nesreči nekoliko v rokah poškodovala. Moral sem toraj panj razdejati, in ker nisem na nobeni čebeli in nikjer drugej v panji le jedne same uši zapazil, kakor — na matici, pregnal sem čebele v drugi panj. Matico z ušmi vred denem potem v neko škatljico ter skrbno in natanjko opazujem to stvar, a jesti jim ne dam ničesa.

Vže prvi dan so bile uši nekako bolj nemirne, a vendar so se še matice krepko deržale; drugi dan je matica bolj oslabela tudi uši so to zapazile

* Šest takih shodov čebelarjev je po ranjskem že bilo l. 1877. Upali smo, da jih bomo zamogli nadaljevati saj še kake leta, da bi bilo več krajev na versto prišlo; a visoko ministerstvo nam ni več kakor tisto leto pomočkov dovolilo, zato smo mogli potovalne govore in shode opustiti. Reč namreč stane veliko. Brez razstave in razdelenja naj potrebnjšega orodja imajo taki govori malo dobička, toliko stroškov pa društvo samo ne zmore, ker ima premalo udov, tedaj tudi premalo dohodkov. Naj bilo bi nam kdaj mogoče, gotovo na-to ne bomo pozabili.

ter so jo po samnem začele zapuščati, in ko matica je odmerla, jo tudi uši zapusté, a vendar še žive ostanejo do četrtega dneva.

Tukajšni čebelar mi je rekel, da to pride od tod, ako se čebele po zimi z otavo zapazijo, a to ni istina, kajti omenjena matica bila je še le drugoletna in vransko gorko zimo nismo z ničemur pažili čebel. Od kot tedaj uši!

—x—

Čebelna uš (braula coeca),

kakor ste jo opazovali, je res neka rudeče-rujavkasta, kakor n. pr. makovo zernice, velika živalica, ki se naj rajše oklene opersja matice. Če je res brez oči, še ni gotovo; nekateri zaterdujejo, drugi zanikujejo, njeno latinsko ime na-to kaže.

Naj rajšo se prime in derži matice, zlasti že stareje; pa mnogokrat se poloti tudi čebel in sicer v veliki množini. Nevarne pač uši niso, tudi o njih škodljivosti se nič ne vé, gotovo je pa, da lahko postanejo jako nadležne.

Odkod se merčes zaredí, menda tudi še ni gotovo, ter se tudi komaj kje kaj od tega bere; nekateri mislijo, da zarad nesnage; drugi, da merčes čebele od zunaj v panj занesejo. Tudi prevelika starost, zlasti matice, je po nekaterih vzrok uši. Res je, da čebelna uš je največkrat na matici. Da bila bi opaža z mervo tega kriva, je gotovo le domišljija. Večina čebelarjev opazuje svoje panje z senom (jaz vselej že čez 30 let), in vendar se napaka malokdaj primeri — jaz sem jo opazoval le enkrat tudi na neki matici.

Da se neprilika odverne, naj se vedno in oostro gleda na snago, ki je tudi sicer v vseh rečeh priporočevati. — Panji naj bodo močni in matice mlade in krepke, tako se merčes ne bode lahko vgnjezdil. — Priporoča se tudi, zlasti če se uši strogo opersja deržijo, matico po vratu z medom namazati. Matici to sicer ni prav vseč, pa čebele jo takoj osnažijo. Nekje sem tudi čital, da pomaga, če se uši potresajo z v prah stolčenim janežom. Kdor ima kaj več skušnje v tem, naj blagovoli nam poročati.

—x—

Velikanski sat in čebelnjak

so našli to leto v Kaliforniji. Zapazili so, da v razpoklini neke precej visoke skale že več let čebele gnjezdijo. Letos so skalo razstrelili, pri kateri priliki je neki toliko čebel konec vzelo, da so tri velike vreče z mrtvimi muhami napolnili. Dobili so tudi pri tej priliki velikanski sat medú, ki je bil 2½ čevlja debel, sicer pa je prepregal celo votlino skale. —

Zadnje je pač verjetniše, kakor prvo; pa mogoče tudi, da se kaliforniške čebele ne zmenijo za postave naših evropskih čebel.

Listnica vredništva.

Čast. gosp. L. K. in gosp. J. B. in še več drugim: Lepo prosimo, poslano pride vse o svojem času. — Vsem udom se toplo priporočamo za dopise in poročila. Bralcem je s temi naj bolj ustrezno, list postane zanimivši in po skušnjah sevéda naj bolj in naj hitreje razširja.

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarско društvo“.

Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.